



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1616/2020
21.10.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Миленко Малешев, адвокат из ..., против туженог Друштво за приватно обезбеђење "G4S Secure solutions" d.o.o., Београд, чији је пуномоћник Слободан Доклесић, адвокат из ..., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2640/17 од 22.11.2019. године, у седници одржаној 21.10.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца АА из ..., изјављена против става првог изреке пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2640/17 од 22.11.2019. године.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П1 4527/13 од 15.03.2017. године, ставом I изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да се као незаконито поништи решење туженог бр. ../2013 од 04.09.2013. године и обавезе тужени да тужиоца врати на рад, као неоснован. Ставом II изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужени обавезе да му исплати износ од 393.498,00 динара, са затезном каматом од дана правноснажности пресуде па до исплате на име 18 месечних зарада, као неоснован. Ставом III изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужени обавезе да тужиоцу исплати неисплаћену зараду за период од септембра 2011. године до септембра 2013. године у износима, са затезном каматом на начин наведен у том ставу изреке, као неоснован. Ставом IV изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име умањења зараде на име амортизације униформе исплати износе, са затезном каматом, на начин наведен у том ставу изреке. Ставом V изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца да му тужени, на име умањења зараде на име амортизације униформе исплати износ од 1.010,00 динара са затезном каматом од 14.10.2011. године па до исплате. Ставом VI изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца у делу у ком је тражио да се обавезе тужени да му плати затезну камату на износе, са каматом наведене у том ставу изреке. Ставом VII изреке, обавезан је тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 37.800,00 динара.

Пресудом Апелационог суда Београду Гж1 2640/17 од 22.11.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужиоца и потврђена пресуда Другог основног суда у Београду П1 4527/13 од 15.03.2017. године, у ставу првом, другом и шестом изреке. Ставом другим изреке, преиначена је пресуда Другог основног суда у Београду П1 4527/13 од 15.03.2017. године, у ставу трећем изреке, па је усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да му на име мање исплаћене зараде по основу прековременог рада исплати износе, са затезном каматом, наведене у том ставу изреке. Ставом трећим изреке, преиначена је пресуда Другог основног суда у Београду П1 45627/13 од 15.03.2017. године, у ставу петом изреке, па је обавезан тужени да тужиоцу на име умањене зараде по основу амортизације униформе исплати износ од 1.010,00 динара, са затезном каматом, почев од 01.11.2011. године до исплате, а одбијен, као неоснован, тужбени захтев тужиоца за исплату законске затезне камате на тај износ за период од 14.10.2011. године до 31.10.2011. године, као неоснован. Ставом четвртим изреке, преиначено је решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу седмом изреке пресуде Другог основног суда у Београду П1 4527/13 од 15.03.2017. године и одређено да свака странка сноси своје трошкове које је имала у поступку пред првостепеним судом. Ставом петим изреке, одбијени су захтеви тужиоца и туженог за накнаду трошкова насталих у жалбеном поступку.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, у односу на став први изреке, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је доставио одговор на ревизију тужиоца.

Врховни касациони суд је испитао правноснажну пресуду у побијаном делу, у смислу одредбе члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11 ... 87/18), па је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ни повреда из става 1. тог члана закона, пред другостепеним судом, која би могла да утиче на доношење законите и правилне одлуке.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог по основу уговора о раду од 11.02.2008. године, тако што је обављао послове службеника обезбеђења. На основу решења туженог бр. ../13 од 04.09.2013. године, тужиоцу је отказан уговор о раду, јер је радећи на пословима службеника обезбеђења у објекту ресторана "ББ", у ..., Улица ... бр. ..., дана 10.07.2013. године, учинио повреду радне обавезе тако што је самовољно и без обавештавања оперативног центра напустио објект пре истека своје смене која се завршава у 07,00 часова и што је у дневник рада, као службени документ, унео нетачне податке о времену предаје смене у 07,00 часова иако је објект напустио око 06,15 часова, као и што је пропустио да у дневник рада унесе разлоге и околности ранијег напуштања објекта, као битне чињенице за обављање дужности обезбеђења, чиме је поступио супротно члану 6. тачка 7. и члану 6. тачка 8. Општег упутства Службе обезбеђења QG001, што представља отказни разлог и то повреду и непоштовање прописаних правила и процедура које послодавац примењује у свом раду у смислу одредбе члана 6. тачка 5. Уговора о раду и члана 74. Правилника о раду. Доношењу оспореног решења претходило је писмено упозорење

запосленом о постојању разлога за отказ уговора о раду, на које се запослени писмено изјаснио, тако што није спорио да је дана 10.07.2013. године, пре истека радног времена, напустио објект, али је навео да је то учинио из здравствених разлога, пошто му је изненада позлило, а у погледу те чињенице није пружио доказ. Општим упутством Службе обезбеђења од 12.04.2013. године, предвиђено је да се у дневник рада евидентира тачно време, у минут, пријема дужности, да се пријем верификује потписом и обавештава оперативни центар или управни објект о пријему смене. Дневник рада је службени документ о раду службеника обезбеђења на објекту обезбеђења. У посебним случајевима, дневник рада може бити судски доказ, па је зато неопходна тачност и јасноћа написаног чињеничног стања без претпоставки и личних мишљења, опис догађаја, имена свих умешаних лица и сведока. У дневник рада се уписује све што утиче на обављање дужности обезбеђења и евидентирају сви ванредни догађаји о којима се попуњава посебан извештај. Ресторан "ББ", у ..., Улици ... бр. ..., контролисао је ВВ, који је у својој изјави од 10.07.2013. године навео да је у 06,20 часова извршио контролу тог објекта и том приликом у објекту није затекао службеника обезбеђења, него је затекао две раднице које су изјавиле да је службеник отишао кући пре пет минута, па је контролор о томе обавестио оперативни центар. У дневник оперативног дежурства од 10.07.2013. године нису наведени било какви ванредни догађаји, а тужилац је, као време предаје смене навео 07,00 часова.

Врховни касациони суд налази да је, код овако утврђеног чињеничног стања, правилно одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд поништи, као незаконито решење туженог од 04.09.2013. године и обавезе туженог да га врати на рад, као неоснован.

Разлози за отказ од стране послодаваца прописани су одредбом члана 179.став 2. Закона о раду ("Службени гласник РС" бр. 24/05...113/2017), тако што послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који својом кривицом учини повреду радне обавезе и то: ако несавесно или немарно извршава радне обавезе (тачка 1.); ако учини другу повреду радне обавезе утврђену општим актом, односно уговором о раду (тачка 5.).

Тужилац је самовољно, без обавештавања оперативног центра, напустио објект који је био дужан да обезбеђује, пре истека своје смене, а у дневник рада, као службени документ, унео је нетачне податке о времену предаје смене и није навео разлоге и околности ранијег напуштања објекта, што значи да је својом кривицом, учинио повреду радне обавезе за коју му је послодавац могао основано да откаже уговор о раду. Тужени није дужан да тужиоца врати на рад, јер је то правна последица незаконитог престанка радног односа, што овде није случај, сходно одредби члана 191. став 1. Закона о раду.

Наводима ревизије тужиоца о томе да није било штетне последице због тужиочевих радњи, односно да тужени није претрпео штету, не доводи се у сумњу правилност побијане одлуке, пошто постојање штете, као последице повреде радне обавезе, није услов за отказ од стране послодаваца. Тужилац у ревизији такође указује да је објект напустио из оправданих разлога. Међутим, он ту чињеницу није доказао, посебно имајући у виду да је био дужан да о ранијем напуштању објекта и разлозима обавести оперативни центар како би се обезбедила замена до краја смене, а тужилац није тако поступио. Такође, у дневник рада је уписао нетачно време предаје смене.

Због тога, тужилац неосновано ревизијом указује на погрешну примену материјалног права.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у изреци ове пресуде донео у смислу одредбе члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

**За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић**